

Kapja vode

Svoj broškoj dici koja su iz gustirnih ukalovali vodu...

Žedna son. U veli žmul točin s rubineta lodnu vodu. Pol popijen, pol proljen u lavel...Kal, eto ti nje moje „meštovice” ča sve vidi. Ono ča tribo i ne tribo. Gledo me fišo i bruntuloje ko ono soma sebi u brodu: „Da si je išla na gustirnu vazet u maštil i na glovu je do doma nosit, ne biš ni kapju prolila...”

Sad slidi štorija. Eto je ažvelto gre iz komore i nosi store žute kartuline, letrate, pitaj Boga ča nosi. Stavila mi hi je drito pod nos: „Na ti, eto, gledo!” Tila ne tila, valo hi je pjutošto uzest jerbo će me izist ako hi ne vazmen. Pripoznjen gustirne ol vode na supetarsku Glavicu, vidin litretone tri smišne curice, jelna drugoj do uha. Svaka sa sićen. Na jedon sić niki konop savijen obo ruk. S tin su sićen ukalovali vodu. Nojveća ol njih stavila maštilac na glovu pa ga jednon rukon drži, a drugu ruku naslonila na lipi kameni bucol. „Nona, ko je vo? Di je vo? Kal je vo? Ča je u ve siće...Čihov je nona vo tovor i ča vo jema na samor?” u minutu mi se rojo sto ijad pitanjih. „To smo mi tri sestre vodonošice, a vo vode na tovara punimo solme”, i projde niz njezino lice niki tihu osin, u plave jon se oči uvuče veselje. Ona je ono nojmanje dite če poteže teški sić pun vode i pazi da se ne prolije ni kapja.

Šubito nastavije mi provyat: „Lito je. Pasje vrućine uvukle se pod stare kamene krove. Debeli zidi konobe dojedu moli hlod. Dož ni po odovno. Gustirne su ve prisušile, još se digod dezmežo nojde po kojo kap kišnice za pit. Svi gledodu u nebo. Voda ko zloto triba suhoj zemji, vrtlima, beštijama, judima i gori. Ni bilo skule i dvo smo miseca ukalovali vodu pa nosili pul doma. Koji put bi išli u Bjaževića u konobu utočit, tol nan je bilo nojbliže, da ne nosimo izdaleka. Drugi don bi prosili teta Aliću. Ona je jemala velu gustirnu u koju je moglo puno vode stat. Ma je čerce bilo nas veće koji

nismo jemali gustirne, a jemali smo koze, ovce, krave i tovara. Vajalo je i beštijama donit pol bačve vode. Bidne bidu uvolile pol glove u bačvu i pile, pile, pile, ni kapje ne bidu prolile. Pape je bi ništo fruta usodi u podanak na Brige. Onda je valo na živo u solme na gustirne utočit i poć u poje to zalit.”

„Nona, je to ovo solma ka plosnasto bačva. Ol driva. Pa to kal se natopi vode, teško je”, penson jo naglos. „E, i uvik tako sa velon pirijon, vidiš,” ukažije mi prston na letratu, „ovode na gornji čep puniš solme i gledoš da kapju ne proliješ. Dobro začepiš. Na donji čep smo u poje pomalo puščali vodu u sićić i ol vriže do vriže zalivali frut. Gledoli smo svaku kapju ko ništo nojvridnije na svitu”. „Nona, koliko si vode prinila?”, piton je u čudu. „Majko, dite moje, ali manje od mojih sestrih. Ujutro, u polne, pridvečer.” „Molin!!!” viknen. „E, a ča si mislila, molo moja!”

Ožednila jo ol štorije, ma ovi put son usula u žmulić pol vode. Tako van jo svaki put kal otvorin rubinet, prid oči vidin tri mole vodonošice nasmijone i sritne jerbo su jemale di ukalat kapju vode.

Rječnik:

kapja – kaplja; broškoj - bračkoj; dici - djeci; gustirnih – nakapnica; ukalovali – grabili sudom vodu iz gustirne; son – sam; veli – veliki; žmul - čaša; točin - točim; rubinet – slavina; popijen – popijem; proljen – proljem; lavel – kameni sudoper; kal – kad; meštrovice - učiteljice; ča - šta; triba – treba; gledo – gleda; fišo - nepomično; bruntuloje - gundja; ko – kao; soma – sama; brodu – bradu; vazet - uzeti; maštil - drveni sud; glovu – glavu; doma - kući; nosit – nositi; biš - bi; slidi – slijedi; štorija - pripovijest; ažvelto - hitro, žurno; gre – ide; komore – sobe; store – stare; kartuline – dopisnice, razglednice; letrate – fotografije; hi – ih; drito – ravno; tila – htjela; valo – trebalo; pjutošto – što više, bolje; uzest – uzeti; jerbo – jer; izist - pojesti; pripoznjen – prepoznajem; ol – od; vidin – vidim; litretone – fotografirane, uslikane; smišne - drage, ljepuškaste; jelna – jedna; sićen - limenom posudom za tekućinu; jedon – jedan; niki – neki; obo – oko; ruk – ruku; tin – tim; nojveća - najveća; maštilac - *dem.* od maštil; jednon – jednom; rukon – rukom; lipi – lijepi; bucol - izrađena kruna na otvoru gustirne; nona – baka; ko – tko; vo – ovo; di- gdje; ve – ove; čihov - čiji; tovor – magarac; jema – ima; samor – drveno sedlo; u minutu – u minuti; rojo - rađa; ijad - tisuća; pitanjih – pitanja; vode – ovdje; solme – ovalne plosnate bačvice; projde - prođe; osin – sjena; jon – joj; nojmanje – najmanje; dite – dijete; če - što; šubito - brzo, žurno; nastavije - nastavlja; provjat - pričati; lito - ljeto; pod krove - pod krovove; zidi – zidovi;

dojedu – daju; moli – mali; hlod – hlad; dož - dažd; ni - nije; odovno – odavno; ve - već; prisušile - presušile; digod – gdjegod; dezmežo - što nije sasvim napunjeno tekućinom; nojde - nađe; kojo – koja; pit – piti; zloto – zlato; triba – treba; zemji – zemlji; vrtlima – vrtima; beštijama - životinjama; judima – ljudima; skule - škole; dvo – dva; miseča – mjeseca; pul – put *prij.* (s G); utočit - utočiti tol – tu; nan – nam; don – dan; prosili – molili; stat – stati; čerke - kćeri; veće - više; vajalo – trebalo; donit - donijeti; bidne – jadne; bidu – bi; uvolile – uvalile; pape – otac; bi - bio; ništo - nešto; fruta - dinja; usodi – usadio; podanak - niži dio na nekom zemljишtu; živo - tegleća domaća životinja; poć - poći; poje – polje; zalit – zaliti; plosnasto – plosnata; driva – drva; penson – mislim; jo – ja; naglos – naglas; uvik – uvijek; pirijon – lijevkom; ukažije - pokazuje; prston – prstom; ovode - ovdje; puščali - puštali; sićić - *dem.* od sić; vriže - vriježe; zalivali – zalijevali; nojvridnije – najvrjednije; svitu – svijetu; prinila – prenijela; piton – pitam; majko – mnogo; sestrih – sestara; polne – podne; pridvečer - predvečer; molin – molim; viknen – viknem; ovi – ovaj; žmulić - *dem.* od žmul; van – vam; otvorin – otvorim; prid – pred; nasmijone – nasmijane; sritne – sretne

Učenica: **Dajana Dragičević**, 3. h

Srednja škola Brač, Supetar

Mentorica: Rina Vidović, prof.